

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2701/2020
22.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Драган Лабовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради утврђења ништавости и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1961/19 од 15.01.2020. године, на седници одржаној 22.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1961/19 од 15.01.2020. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П1 2715/18 од 21.02.2019. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да исплати тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде, неисплаћених плата, односно дела плата у периоду од 31.07.2010. године до 02.06.2012. године, укупан износ од 1.697.322,00 динара, са законском затезном каматом на одређене новчане месечне износе (све ближе одређено у ставу првом изреке). Одбио је као неоснован захтев тужиоца, да се обавезе тужена да за рачун тужиоца изврши обрачун и уплати сразмерни део доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 31.07.2010. године до 02.06.2012. године у односу на разлику износа између примљених зарада и пуне зараде коју би остварио у спорном периоду у корист Републичког фонда ПИО, Филијала у Косовској Митровици, измештеној у Чачак и доприносе за случај незапослености Фонду за осигурање незапослених, Филијали у Косовској Митровици и то у односу на разлику између износа примљених зарада и пуне зараде коју би тужилац остварио у спорном периоду, а све то у року од 15 дана од дана доношења пресуде под претњом принудног извршења (став други изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженој трошкове поступка у износу од 88.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења (став трећи изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 1961/19 од 15.01.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду

П1 2715/18 од 21.02.2019. године (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредби члана 410. став 2. тачка 5, а у вези члана 413. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18) и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба је поднета 06.05.2016. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 1.697.322,00 динара, који износ тужилац потражује од тужене на име главног тужбеног захтева.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца ради исплате на име накнаде штете у укупном износу од 1.697.322,00 динара, као главног захтева (у конкретној ситуацији захтев ради обрачуна и уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и за случај незапослености не чини главни захтев), очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужиоца није дозвољена, на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**